

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

(Ε)ΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Κυριακή 10 Μαρτίου 1952 (Π.Ο.Η.) "Έτος Δ'. Αριθ. 124—Τιμή Φύλλου Δρχ. 1000	ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Σταύρος Καρκαμήτσος ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ : Έξάμηνος δραχ. 15.000—Έτησία δραχ. 30.000 Έξωτერიου: Έξάμ. δολ. 3.—Έτησία δολ. 6
Γραφεία : Όδός Χαλκοκονδύλη 7—Αθήναι Τηλέφ. 33.839	

ΣΤΑΥΡΩΤΕ

Υπό του Σεβασμ. Έπισκόπου Λιαυλείας κ. ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΥ

*Έμοι δέ μή γένοιτο καυχᾶσθαι
ἐμὴ ἐν τῷ σταυρῷ τοῦ Κυρίου
ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, δι' οὗ ἐμοὶ κόσμος
ἐσταύρωται καὶ γὰρ τῷ κόσμῳ*

(Γαλάτας 6, 14)

Χάριτι Θεῷ ἡνοιξεν ἡμῖν τὸ στάδιον τῶν πνευματικῶν κατὰ τῆς ἁμαρτίας ἀγώνων, ἐν τῷ ὁποίῳ διεξάγονται ἀγῶνες, σκοποῦντες τὸν καθαρισμὸν τῆς ψυχῆς ἀπὸ τοῦ ρύπου τῆς ἁμαρτίας καὶ τὴν διὰ τούτου τοῦ καθαρισμοῦ ἀξιοποίησιν τῆς ψυχῆς. Εἰς τὸ στάδιον τοῦτο τῶν πνευματικῶν ἀγώνων, ὃ τὰ ἔπαθλα δίδων Σωτῆρ ἡμῶν, καλεῖ τοὺς ἐπιθυμοῦντας νὰ αγωνισθῶσιν, ὥπως προσφέρωσι τὴν ἑαυτῶν θέλησιν καὶ ὀπλισθῶσι μὲ τὰ ὅπλα τὰ πνευματικά, ἵνα δι' αὐτῶν συντρίψωσι τὴν ἁμαρτίαν. «Ἀναλαβόντες τὴν πανοπλίαν τοῦ Σταυροῦ, τῷ ἐχθρῷ ἀντιμαχησώμεθα, ὡς τεῖχος ἀρρηκτον κατέχοντες τὴν πίσιν, καὶ ὡς θώρακα τὴν προσευχήν, καὶ περικεφαλαίαν τὴν ἐλεημοσύνην ἀντὶ μαχαίρας τὴν νηστείαν, ἥτις ἐκτέμνει ἀπὸ καρδίας πᾶσαν κακίαν». Ὁ ποιῶν ταῦτα λαμβάνει τὸ ἔπαθλον τῆς Νίκης ἐκ τῶν Χειρῶν τοῦ κομίζοντος καὶ δίδοντος ταῦτα Σωτῆρος ἡμῶν.

Καί ἡ τοῦ Θεοῦ Δομήτορος καὶ Σωτῆρος Χριστοῦ Ἀγία Ἐκκλησία ἐν τῇ ἐπιθυμίᾳ Της, ὥπως συμβάλῃ εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ Θεοῦ αὐτοῦ σκοποῦ καὶ ἐνισχύσῃ τὰ τέκνα Της, παλαίοντα ἐν τῇ παλαίστρᾳ τῆς Ἀρετῆς, παραθέτει εἰς αὐτὰ καθ' ἐκάστην πλοοσίας τραπέζας ἐξ ἐκλεκτῶν καὶ ἀρίστων ἐδεσμάτων τοῦ πνεύματος. Προσφέρει τὰς ὥραιας καὶ Θεοπνεύστους Ἀκολουθίας καθ' ἐκάστην ἡμέραν, τοὺς υπερόχους καὶ οὐρανίους ὕμνους, οἱ ὁποῖοι καὶ τοὺς λίθους ἀκόμη συγκινοῦν καὶ ἐμψυχώνουν καὶ τὰς ἱερὰς ἀκολουθίας τῶν Χαιρετισμῶν πρὸς τὴν Πάναγνον Μητέρα, τὴν ἀξιοθεύσαν διὰ τὴν ἀνεκλάλητον Ἀρετὴν τῆς, νὰ γεννήσῃ ἡμῖν τὸν Σωτῆρα Χριστόν.

Καὶ ἤδη ὅτε κατὰ τὸ ἡμῖσι διηγήθη τὸ τοῦ στα-

δίου διάστημα καὶ τὰ ἀγωνίσματα κατὰ τὸ ἡμῖσι ἐξετελέσθησαν, οἱ δὲ ἀγωνισταὶ κεκοπιακότες ἀτενίζουν πρὸς τὴν προνοοῦσαν καὶ ἐνισχύουσάν αὐτοὺς Μητέρα, τὴν Ἀγιωτάτην τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν. Αὕτη ἐν πανηγύρει λαμπρᾷ, προβάλλει πρὸς αὐτοὺς τὸν Τίμιον Σταυρόν, ὑπενθυμίζουσα εἰς αὐτοὺς τὸν τρόπον, μὲ τὸν ὁποῖον ἀποκτάται ἡ δόξα τῆς Ἀρετῆς καὶ ὅτι ἡ εὐθεῖα δόξα καὶ μακαριότης ἐξασφαλίζεται μόνον μὲ τὴν ἀγωνίαν, τὸν κόπον καὶ τὴν ὀδύνην τοῦ Σταυροῦ, ἀκόμη δὲ ὑπενθυμίζει εἰς αὐτοὺς, ὅτι τὴν ἀγωνίαν καὶ τὴν πάλιν αὐτῶν κατὰ τῆς ἁμαρτίας, ὁπωσδήποτε θὰ τὴν διαδεχθῇ ἐντός ὀλίγου ἡ δόξα καὶ ἡ λαμπρότης, καθὼς καὶ τὸν Σταυρὸν διεδέχθη ἡ αἰωνία δόξα καὶ ἡ λαμπρότης τῆς Ἀναστάσεως.

Σήμερον ἡ φιλόστοργος Μήτηρ τῶν ἀγωνιζομένων κατὰ τῆς ἁμαρτίας, ἡ Ἀγιωτάτη τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία, προβάλλει, λαμπροφροοῦσα τὸ ἱερὸν Σύμβολον τῆς νίκης κατὰ τῆς ἁμαρτίας, τὸν Τίμιον Σταυρόν, καὶ καλεῖ τοὺς κουρασμένους ἐκ τῶν ἀγῶνων Χριστιανούς, ὥπως προσέλθωσιν εἰς προσκύνησιν τούτου καὶ ἀντλήσωσιν ἐξ αὐτοῦ δύναμιν πρὸς ἐξακολούθησιν τοῦ ἀγῶνος. «Προσκυνήσωμεν εἰς τὸν τόπον οὗ ἔστησαν οἱ πόδες τοῦ Κυρίου ἡμῶν». «Ἰσχύσατε χεῖρες ἀνειμέναι καὶ γόνατα παραλελυμένα». «Μεσότητι τῶν Νηστειῶν τὸ πανσέβαστον ξύλον, τοὺς πάντας εἰς προσκύνησιν προσκαλεῖται, τοὺς ὅσοι, τὰ ἑαυτῶν παθήματα τοῖς τοῦ Χριστοῦ παθήμασιν, ἀξίως συναφνοῦσι».

Ἰδοὺ λοιπὸν ὁ Τίμιος Σταυρός, προτίθεται ἡμῖν σήμερον ὡς δένδρον εὐσκόφυλλον καὶ πηγὴν δροσίζουσα. Οὗτος εἶναι κατὰ τοῦ θανάτου καὶ τῆς ἁμαρτίας νίκος, εἶναι τὸ ὄπλον τὸ κατὰ τοῦ διαβόλου, εἶναι τὸ ὁμιλοῦν καὶ διδάσκον ξύλον, τὸ λέγον πρὸς ἡμᾶς ἔχειν ὑπομονήν, ἐπιμονήν, πίστιν ἐλπίδα καὶ ἀγάπην, εἶναι ἡ ἐλπίς τῆς σωτηρίας τῶν ἁμαρτωλῶν εἶναι τὸ σύμβολον τῆς ἀγωνίας, τῆς ὀδύνης, τοῦ

πόνου, ἀλλὰ καὶ τοῦ βεβαίου θριάμβου, ὅστις ἐξα-
σφαλίζει τὴν ἀκήρατον καὶ αἰωνίαν δόξαν εἰς πάντα
ἀγωνιζόμενον ὑπὲρ τοῦ καθήκοντος καὶ τῆς ἀπο-
στολῆς του ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ.

Καί, δι' ἓνα ἕκαστον ἀγωνιστὴν τῆς παρουσίας
ζωῆς ὁ Τίμιος Σταυρὸς εἶναι τὸ ἱερὸν Σύμβολον,
τὸ ὁποῖον ἔχει τὴν δύναμιν νὰ ἐμπνέῃ, νὰ ἐνισχύῃ
καὶ νὰ ὁδηγῇ τὸν ἀγωνιζόμενον ὑπὲρ τοῦ καθήκον-
τος καὶ τοῦ προορισμοῦ του εἰς τὸν θριάμβον εἰς
τὴν νίκην καὶ τὴν χαράν.

Διὰ τὸν ἀγωνιζόμενον οἰκογενειάρχην, ὅστις
πονεῖ, ἀγωνιᾷ, ὀδυνᾷται καὶ ἐκτίθεται εἰς μυρίους
κινδύνους καὶ δοκιμάζει πολλὰς πικρίας, ἵνα ἐπιτύχῃ
τὸν θριάμβον τῆς δημιουργίας μιᾶς καλῆς, ἡθικῆς
χριστιανικῆς καὶ κατὰ συνέπειαν εὐτυχισμένης οἰκο-
γενείας, ὁ Τίμιος Σταυρὸς εἶναι τὸ ἱερὸν Σύμβολον,
τῶν Ἀγώνων του, ἀλλὰ καὶ τοῦ θριάμβου του,
διότι καὶ αὐτὸς σταυροῦται ἐπάνω εἰς τὸν σταυρὸν
τοῦ καθήκοντος, ἵνα ἐπιτύχῃ τὸν θριάμβον.

Διὰ τὸν ἀγωνιζόμενον ἐν τῇ ζωῇ ταύτῃ νέον,
ὅστις προσπαθεῖ νὰ μορφωθῇ, νὰ δημιουργήσῃ χρι-
στιανικὸν καὶ ἡθικὸν χαρακτῆρα καὶ νὰ ἐξασφαλίσῃ
εὐτυχὲς μέλλον, μὲ ἓνα ἀγῶνα διαρκῆ, μὲ μίαν πάλην
σκληρὰν καὶ μὲ μίαν ἀγωνίαν συντρίβουσαν, καὶ δι'
αὐτὸν ὁ Τίμιος Σταυρὸς εἶναι τὸ ἱερὸν Σύμβολον
τῶν πόθων του, τῶν ἀγώνων του, τῆς πάλης του,
ἀλλὰ καὶ τοῦ θριάμβου του, διότι καὶ αὐτὸς σταυ-
ροῦται ἐπάνω εἰς τὸν σταυρὸν τῶν ἀγαθῶν καὶ
καλῶν πόθων του, ἵνα ἐπιτύχῃ τὸ εὐτυχὲς μέλλον του.

Διὰ τὴν κόρη, ἥτις τρέφει τόσους καλοὺς πόθους
καὶ ἐπιθυμεῖ νὰ ἀναδειχθῇ μίᾳ καλῇ Χριστιανῇ,
ἐνάρετῃ, εὐσεβεῖ καὶ καλῇ μητέρᾳ, ἥτις διὰ τῆς ἀρε-
τῆς τῆς θὰ καταστήσῃ αὐτὴν εὐτυχὴ καὶ τὴν ὑπ' αὐτῆς
δημιουργηθησομένην χριστιανικὴν οἰκογένειαν ἀκόμη
δὲ θὰ συντελέσῃ, διὰ τῆς ἀρετῆς τῆς, ὥστε νὰ βοη-
θήσῃ τὴν πάσχουσαν ἐκ τῆς ἁμαρτίας καὶ τῆς ἀκο-
λασίας κοινωνίαν. Καὶ δι' αὐτὴν ὁ Τίμιος Σταυρὸς
εἶναι ἱερὸν Σύμβολον ἀγώνων, θυσιῶν, ἀλλὰ καὶ
θριάμβου. Καὶ αὕτη, ἐὰν δὲν σταυρωθῇ ἐπάνω εἰς
τὸν σταυρὸν τῆς ἀγωνίας καὶ τοῦ πόνου, δὲν θὰ δυ-
νηθῇ νὰ ἐξορτάσῃ τὸν θριάμβον τῶν ἀγώνων καὶ ἱερῶν
πόθων τῆς.

Διὰ ποῖον δὲν εἶναι σύμβολον ἀγώνων καὶ θριάμ-
βου ὁ Τίμιος Σταυρὸς; Διὰ πάντα ἄνθρωπον, ἐπιθυ-
μοῦντα νὰ φανῇ πιστὸς εἰς τὸ καθήκον του, τὴν ἀπο-
στολὴν του καὶ τὸν προορισμὸν του, ὁ Τίμιος Σταυ-
ρὸς εἶναι τὸ ἱερὸν Σύμβολον τῶν Ἀγώνων καὶ τοῦ
θριάμβου.

Εἶναι, ναί, τοιοῦτον σύμβολον ὁ Τίμιος Σταυρὸς
διὰ πάντα ἀγωνιζόμενον ὑπὲρ τοῦ γενικοῦ καλοῦ, διὰ
τὸν θυσιάζόμενον ὑπὲρ τῆς πίστεως καὶ τῆς Πατρί-
δος, ὑπὲρ ἐσθίων καὶ βρωμῶν καὶ διὰ τὸν ἀγωνιζό-
μενον καὶ θυσιάζόμενον ὑπὲρ τῆς ἀγάπης τῶν συν-
ανθρώπων του.

Ἡ γλυκυτέρα ὁμῶς ἔμπνευσις, ἐξ ὅσων δίδει ὁ
Τίμιος Σταυρὸς, εἶναι ἡ ὑπὲρ τῆς Ἀμωμήτου καὶ
Ἀγίας τοῦ Χριστοῦ Πίστεως.

Αὕτη ἀποτελεῖ τὸ κέντρον τῶν ἐμπνεύσεων καὶ
ἐξασφαλίζει τὴν αἰωνίαν εὐτυχίαν καὶ χαράν.

Ὡ πιστὸς Ἀγία καὶ Τρισένδοξος Ὁρθόδοξον!
Ὁρθόδοξια ὡραιότατη καὶ οὐρανία Νύμφη! Ὑπὲρ
Σοῦ ἀγωνιζόμεθα καὶ πάσχομεν, ἐμπνεόμενοι ἐκ τοῦ

Τιμίου Σταυροῦ ἐπάνω εἰς τὸν ὁποῖον βλέπομεν τοὺς
πόνους καὶ τὰς θλίψεις, ὡς δοκιμάζομεν χάριν Σοῦ,
ἀλλὰ καὶ τὸν θριάμβόν Σου, εἰς τὸν ὁποῖον πιστεύο-
μεν καὶ θὰ πιστεύωμεν, μέχρις ὅτου σκοπισθῇ ὁ
ἥλιος, διὰ νὰ δώσῃ τὸ φέγγος του λαμπρότερον.

Θὰ μείνωμεν σταυρωμένοι ἐπάνω εἰς τὸν Σταυ-
ρὸν τοῦ πρὸς Σὲ καθήκοντός μας καὶ θὰ ὑπομεί-
νωμεν τοὺς πόνους, ὥς ὅτου ἀναστηθῇ καὶ ἐλευ-
θερωθῇ ἀπὸ τὰ νέα δεσμά, τὰ ὁποῖα Σοὶ ἐπι-
βάλλονται.

Δὲν θὰ διστάζωμεν καὶ ἡμεῖς χάριν Σοῦ, μὲ
πίστιν καὶ ἀφοσίωσιν πρὸς Σέ, νὰ ἐπαναλαμβάνωμεν
καθ' ἑκάστην τὸ τοῦ Θεοῦ Παύλου, τοῦ Πιστοῦ
τοῦ αὐτοῦ Τέκνου Σου, «Ἐμοὶ δὲ μὴ γένοιτο καυ-
χᾶσθαι, εἰ μὴ ἐν τῷ Σταυρῷ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰη-
σοῦ Χριστοῦ, δι' οὗ ἔμοι Κόσμος ἐσταύρωται καὶ γὰρ
τῷ Κόσμῳ».

ΤΡΑΓΙΚΗ ΧΡΕΩΚΟΠΙΑ

Ἡ εἰκὼν τοῦ κοινωνικοῦ περιβάλλοντος τῆς
ἐποχῆς μας, φέρει προφανῶς τὰ στοιχεῖα τῆς
ἠθικῆς ἀποσυνθέσεως καὶ τοῦ μαρasmus τῶν
πνευματικῶν ἀξιών. Εἰς ὅλους τοὺς τομεῖς τῆς
κοινωνικῆς δραστηριότητος συναντᾷ κανεῖς τὸ
φαινόμενο τῆς σήψεως, τῆς ἀποσυνθέσεως, τοῦ
ἐκπεσμοῦ. Ἐν τοῦτοις ὅμως ἡ διαπίστωσις αὐτῇ,
πόρρω ἀπέχει τοῦ νὰ εἶναι θλιβερά καὶ ἀξιο-
δάκρυτος, ἐφ' ὅσον ἠλπιζε κανεῖς, ὅτι ἡ δύνα-
μις τοῦ καλοῦ, ἐνσαρκουμένη ὑπὸ τῆς Ἐκκλη-
σίας θὰ ἠδύνατο νὰ ἐπιτύχῃ τὴν ἠθικὴν ἐξυγι-
ανοῖν τοῦ κοινωνικοῦ περιβάλλοντος.

Καὶ ἡ μὲν Ἐκκλησία εἶναι ἔννοια γενικὴ
καὶ ἀκαθόριστος, νοουμένη κατὰ τὴν συγκεκρι-
μένην αὐτῆς μορφήν καὶ ὑπόστασιν, τοῦ συνό-
λου δηλαδὴ τῶν ἐαυτῆς ἐμψύχων ὀργάνων καὶ
τῶν ὑπ' αὐτῶν ἐφαρμοζομένων ἐκάστοτε μεθό-
δων. Ἐπομένως ἐκ τοῦ χαρακτῆρος τῶν στελε-
χῶν αὐτῆς καὶ τῆς ἠθικῆς ποιότητος τῶν μεθό-
δων, κατ' ἀνάγκην βεθμολογοῦμεν τὴν πνευμα-
τικὴν κατάστασιν τοῦ Ὁργανισμοῦ μιᾶς Ἐκ-
κλησίας. Ἀλλ' ἐδῶ ἀκριβῶς ἡ κατάστασις εἶναι
ὁμολογουμένως ἀξιοθρήνητος. Παρατηρεῖται
τοιαύτη ἀποσύνθεσις, τοιαύτη κατὰπτωσις εἰς
τὰς τάξεις ἐκείνων, οἵτινες κατὰ θεωρίαν θὰ
ἔπρεπε νὰ εἶναι φορεῖς τῆς ἀγάπης καὶ τῆς κα-
λwsούνης, ὥστε οἰασδήποτε κοσμικὴ ἀταξία, συγ-
κρινομένη μὲ τὰς παρεκτροπὰς τῶν Ἐκκλησι-
αστικῶν στελεχῶν, δύναται νὰ χαρακτηρισθῇ
παιδικὴ ἀφέλεια.

Ἀφίνομεν κατὰ μέρος ὅλα τὰ καταβοῶντα
περιστατικά ὅπως ἡ διατήρησις κενῆς μητρο-
πόλεως, ἡ εὐλογία αἰμομιξιῶν, καὶ πλείοστα ὅ-
σα, διὰ νὰ σταθωμεν μετὰ δέους ἐμπροσθεν
μιᾶς τρομακτικῆς διαπιστώσεως ἐχούσης ὅλα τὰ
στοιχεῖα τῆς τραγικῆς χρεωκοπίας. Καὶ ἡ διαπί-
στωσις αὐτῇ εἶναι ὁ διωγμὸς ἡμῶν καὶ ἡ ἐπιμο-
νὴ τῶν κρατούντων τὰς τύχας τῆς Διοικήσεως
Ἐκκλησίας.

Λόγοι δημοσιογραφικῆς εὐθύτητος ὑπαγο-
ρεῦουν τὴν ἀνάγκην τῆς ἐκθέσεως τῶν στοιχεί-
ων τῆς τραγικῆς αὐτῆς χρεωκοπίας, ὥστε νὰ

μὴ χαρακτηρισθῇ αὕτη κακεντρεχῆς συκοφαντία.

α) Τὰ στελέχη τῆς Κρατοῦσης Ἐκκλησίας, ἐνῶ προέτειναν συμβιβασμὸν διὰ τὴν εἰρηνικὴν διευθέτησιν τοῦ ἐπιμάχου ζητήματος, κατέστησαν τοῦτον ἐσκεμμένως ἀδύνατον, ὥστε νὰ προκαλέσουν τὴν ἐντύπωσιν τῶν εἰρηνοποιῶν. Καὶ ἐνῶ ἡμεῖς ἐδέχθημεν κατ' ἀρχὴν τὴν συζήτησιν κατὰ λόγον χριστιανικῆς ἀγάπης, δὲν μᾶς ἐδόθη οὔτε ἡ ἐλαχίστη πίστωσις χρόνου, ἀλλ' οὔτε καὶ ἡ στοιχειώδης ἀνεσις (συνεχιζομένων τῶν ἀστυνομικῶν μέτρων) ὥστε νὰ συζητήσωμεν ἐπ' αὐτοῦ. Τί ἄλλο προδίδει τοῦτο, παρὰ κακὴν πίστιν καὶ διεστραμμένον χαρακτήρα;

β) Ἡ Κρατοῦσα Ἐκκλησία, εἰς τὸν ἐναντίον ἡμῶν διωγμὸν ἔκαμε κατάχρησιν ἐξουσίας καὶ ὑπερβάσιν δικαιωμάτων. Οὕτω ἄνευ οὐδεμιᾶς δίκης, ἀρκεσθεῖσα εἰς τὰς ἀποφάσεις ποινῶν ἐκτιθεσῶν, συνέλαβε καὶ ἐξώρισε τὸν Ἀρχιεπίσκοπον ἡμῶν, ἀναζητοῦσα καὶ τοὺς ἄλλους δύο. Οὐδαμοῦ ὅμως συναντᾶται ἡ ποινὴ τοῦ σωματικοῦ περιορισμοῦ. Ἡ κατάχρησις αὕτη τῆς ἐξουσίας προδίδει ἀσφαλῶς ἐμπάθειαν καὶ κακίαν.

γ) Ἡ Κρατοῦσα Ἐκκλησία κατὰ ρητὴν παρέκκλισιν τοῦ ΚΘ' Κανόνος τῆς Δ. Οἰκουμένης Συνόδου, πρὸς τὸν ὅποιον συνεφώνησε ἡ κοινὴ γνώμη, ὑπεβίβασε τοὺς ἐπισκόπους καὶ ἐνῶ γνωρίζει κάλλιστα, ὅτι φέρουν τὴν Ἀρχιερωσύνην, τοὺς ἀποκαλεῖ ψευδεπισκόπους.

δ) Ἐνῶ ἐπίσης γνωρίζει τὴν μόρφωσιν καὶ τὴν συγκρότησιν των, διαγγέλλει διὰ τοῦ ἀβούλου ὑποτακτικοῦ τῆς κ Ν. Μπακοπούλου ὅτι εἶναι μικροπωλητὰ καὶ οὐδεμιᾶς ἀξίας ὑποκείμενα.

Οὕτω ψεύδεται καὶ συκοφαντεῖ ἔτι δὲ καὶ καταπατεῖ καὶ κανόνας συνόδων, περιφρονοῦσα ἱταμώτατα τὸ θεόπνευστον αὐτῶν.

ε) Διώκει βιαίως λαϊκοὺς καὶ ἀποσχηματίζει τυραννικῶς κληρικοὺς ἐφαρμόζουσα οὕτω ἐν περιβάλλοντι Ὁρθοδοξίας μεθόδους τῆς ἀκμῆς τῆς Παποκρατίας.

η) Αὐτὸ ὅμως τὸ ὅποιον ἀποτελεῖ τὴν ἀποκορύφωσιν τῆς τραγικῆς τῆς χρεωκοπίας εἶναι ἡ καταπάτησις τοῦ στοιχειώδους ἀνθρωπιστοῦ. Οὕτω οἱ «ἀντιπρόσωποι» τοῦ Χριστοῦ, ἀπέρριψαν ἱταμώτατα τὴν οὐσίαν τῆς πολιτείας νὰ ἀναστείλῃ τὴν περαιτέρω δίωξιν τῶν ἀντιφρονούντων Αὐτῆς. Καὶ ἐνῶ ἡ κοσμικὴ ἐξουσία ἐξετάζει τὴν περίπτωσιν τῆς πλήρους ἡ μερικῆς ἀπαλλαγῆς ἐπικινδύνων αὐτῆς ἀντιπάλων, ἐνόπλως στραφέντων κατ' αὐτῆς, ἡ Ἐκκλησία ἀρνεῖται οἰανδήποτε συζήτησιν, διὰ τὴν ἐπαναφορὰν ἐκ τῆς ἐξορίας τοῦ Μητροπολίτου Φλωρίνης καὶ τὴν ἀναστολὴν τῆς διώξεως τῶν ἐπισκόπων Χριστιανοὑπόλεως καὶ Διαυλείας!

Πρόκειται ἢ δὲν πρόκειται περὶ τραγικῆς καὶ ἀξιοθρηνήτου χρεωκοπίας; Δυνάμεθα ὡς ἐκ τούτου ἢ δὲν δυνάμεθα νὰ διακηρύξωμεν δημοσίως, ὅτι ἀρνούμεθα διὰ τὴν αὐτοκέφαλον Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος τὸν χαρακτηρισμὸν τῆς ὡς «Μιάς, Ἀγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς»; Ἰδοὺ τὰ γεγονότα τὰ ὅποια ἐπιβεβαιοῦν τὰ ἀνωτέρω καὶ μόνον ὀλίγοι ἐθελοτυφλοῦντες ἔ-

χουν τὴν δύναμιν νὰ διασαλπίζουν, ὅτι ἡ Κρατοῦσα Ἐκκλησία, διὰ τοῦ Μακαριωτάτου Αὐτῆς προκαθημένου «ἐμμένει σταθερῶς εἰς τὴν παράδοσιν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας».

Αὕτη ἡ διαπίστωσις ἐνισχύει ἠθικῶς τὴν κίνησιν μας. Ἰδοὺ ἡ ὁδὸς ἀνοικτὴ, εἰς ὅσους ἐπιθυμοῦν νὰ κλίνουν γόνυ εἰς τοὺς δυνάστας τῆς ἐποχῆς μας, ποῦ συγκροτοῦν τὴν δύναμιν τῆς Παποκρατίας.

Ὅσοι ὅμως αἰσθάνονται ἑαυτοὺς ἐλευθέρους καὶ πάλαι εἰς τὰς καρδίας των ὁ ἱερὸς ζῆλος, ἅς προσέξουν. Θρησκεία δὲν εἰναιμόνον τέλεις ὀρισμένων τύπων καὶ Ἐκκλησία δὲν εἶναι μόνον Παπαδικὸς Σύλλογος. Θρησκεία σημαίνει Ἀγάπη καὶ Καλωσύνη· καὶ Ἐκκλησία εἶναι πολιτεία ἀγάπης καὶ Καλωσύνης.

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΑΔΕΛΦΟΥΣ ΤΩΝ ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΩΝ

Καθίσταται γνωστὸν εἰς τοὺς ἀδελφοὺς ὅτι εἰς τὰ γραφεῖα τῆς «Φωνῆς τῆς Ὁρθοδοξίας» ὑπάρχουν ὀλίγα ἡμερολόγια τοῖχου καὶ ἀρκετά τσέπης καὶ ἐγκόλπια. Ἐπίσης βιβλία τοῦ Ἀγίου Προέδρου καὶ Ἀγ. Διαυλείας.

ΠΡΟΤΕΣΤΑΝΤΙΚΑΙ ΡΟΠΑΙ ΤΗΣ ΚΡΑΤΟΥΣΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

Ἀρθρον τοῦ ἀρχιμ. ΑΝΘΙΜΟΥ ΠΡΟΕΣΤΟΥ

Γνώσεσθε τὴν ἀλήθειαν καὶ ἡ ἀλήθεια ἐλευθερώσει ὑμᾶς.

(Ἰωάν. Η' 32-33)

Μέσα στὸ σκοτάδι τῆς ἀγνοίας τῶν δογματικῶν διαφορῶν μεταξὺ τοῦ Ἀγγλικανισμοῦ καὶ τῆς Ὁρθοδοξίας ἐκ μέρους τοῦ πλείστου Ὁρθοδόξου Ἑλληνικοῦ λαοῦ ἔρχεται τόσον ἡ Κρατοῦσα Ἐκκλησία, ὅσον καὶ οἱ ψευδεπιστήμονες θεολόγοι καὶ κενόσπουδοι, δυστυχῶς, ἀντιπροσώποι αὐτῆς νὰ φωτίσουν διὰ τῶν ὀθνεῶν διδασκαλιῶν των, λέγε τῶν αἰρετικῶν κηρυγμάτων των, νὰ μᾶς εἰπουν, ὅτι μεταξὺ τοῦ Ἀγγλικανισμοῦ (Προτεσταντισμοῦ) καὶ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας δὲν ὑφίστανται σοβαρὰ δογματικὰ διαφορὰ, ἐφόσον καὶ αὐτοὶ ἔχουσιν ἱερωσύνην (τοὺς 3 βαθμοὺς) ἔχουσιν μυστήρια κ. ἄ. συναφῆ πρὸς τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν πράγματα· ἐπομένως προσπάθεια πρὸς ἔνωσιν Ὁρθοδοξίας καὶ Ἀγγλικανισμοῦ εἶναι ἐπιβεβλημένη, ἰδίως σήμερον κατὰ τοὺς χαλεποὺς τούτους χρόνους, ποῦ διέρχεται ὁλόκληρος ἡ ἀνθρωπότης. Πρῶτον ἐκθέσω τὰς σκέψεις μου ἐπὶ τοῦ σοβαροῦ τούτου ζητήματος, ἐπιθυμῶ νὰ δηλώσω εἰς τοὺς ἀγαπητοὺς μας ἀναγνώστας, ὅτι ἡ ἔνωσις τῶν Ἐκκλησιῶν εἶναι εὐχῆς ἔργον καὶ ἀπολύτως σύμφωνος μὲ τὴν διδασκαλίαν τοῦ Θεοῦ ἰδρυτοῦ τῆς θρησκείας μας. Ἡ ἔνωσις ὅμως τῶν Ἐκκλησιῶν δὲν πρέπει νὰ γίνῃ μὲ τὴν προϋπόθεσιν ὅπως ἡ Ὁρθοδοξία ὑποταχθῇ εἴτε εἰς τοὺς Προτεστάντας, εἴτε εἰς Αὐτικούς, ἀλλὰ αὐτοὶ ἐὰν ὑποταχθῶσιν εἰς τὴν *πραγματικὴν Ὁρθοδοξίαν*, ἧς ἀρχηγος φρουρὸς εἶναι ἡ ὑπὸ τοῦ δεσμώτην Ἀρχιεπισκόπον μας Πανερωτάτον Ἀγίον Φλωρίνην Ἱερά Ἐκκλησία καὶ οὐχὶ ἡ Κρατοῦσα, ἥτις διὰ τῆς καινοτομίας τῆς κατέ-

στη Σχισματική. Τότε δὲ λέγω ἡ Ἐνωσις ὑπὸ ταύτας συνθήκας θὰ εἶναι Θεῖον Ἄωρον, τότε θὰ πραγματοποιηθῇ καὶ ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον μᾶς ἐπηγγέλλεται ὁ Κύριος... «καὶ γεννησεται ΜΙΑ ποιμὴν καὶ Εἷς ποιμήν». Δὲν θεωρῶ ἄσκοπον εἰς τὸ παρὸν ἄρθρον μου νὰ σᾶς κάμω μίαν περιληπτικὴν ἀνάπτυξιν τῶν δογματικῶν διαφορῶν, ποὺ χωρίζουν ἡμᾶς τοὺς Ὁρθοδόξους ἀπὸ τὴν Ἀγγλικανικὴν Ἐκκλησίαν.

Ἡ Ἀγγλικανικὴ Ἐκκλησία ἢ καὶ ἐπισκοπιανὴ λεγομένη πρὸς διάκρισιν ἐκ τῶν ἄλλων προτεσταντικῶν Ἐκκλησιῶν, αἵτινες συμφώνως ταῖς προτεσταντικαῖς ἀρχαῖς ἔχουσιν μόνον πρεσβυτέρους. Αὐτὴ δεχομένη τοὺς τρεῖς βαθμοὺς τῆς Ἱερωσύνης ἔχει ὡς ἀνωτάτην κεφαλὴν τὸν Βασιλέα. Ὁ κλῆρος ὑπεχρεώθη νὰ ἀναγνωρίσῃ τὴν κυριαρχίαν τοῦ στέμματος διὰ τῆς ἀκολούθου ὁμολογίας: «Ἀναγνωρίζομεν τὴν Αὐτοῦ Μεγαλειότητα ὡς ὄντα *μοναδικὸν* προστάτην καὶ ὑπατον Κύριον καὶ, ἐφόσον ἐπιτρέπῃ τοῦτο ὁ νόμος τοῦ Χριστοῦ, ὑπάτην κεφαλὴν τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ κλήρου. Ἡ Ἀγγλικανικὴ Ἐκκλησία δὲν δέχεται τὰς 7 Οἰκουμενικὰς Συνόδους ἀλλὰ μόνον τὰς πρώτας τέσσαρας. Ἐκ τῶν ἑπτὰ μυστηρίων δέχεται μόνον ὡς τοιαῦτα τὸ βάπτισμα καὶ τὴν θείαν εὐχαριστίαν, τὰ δὲ ὑπόλοιπα πέντε τὰς ἔχει ὡς βοηθητικὰς τελετάς,

Ἡ ἐξομολόγησις εἶναι προαιρετική. Ἡ πίστις τῶν Ἀγγλικανῶν διατυπώται εἰς τὰ γνωστὰ 39 ἄρθρα ἢ ὁμολογίας εἰς ἅτινα περιλαμβάνεται ἐν γενικαῖς γραμμαῖς καὶ ἐπικρατοῦσιν αἱ Καλβινιστικαὶ θεωρίαι. Ἐν τῇ θ. λατρείᾳ τὸν γνώμονα ἀποτελεῖ τὸ «βιβλίον τῆς κοινῆς προσευχῆς» (**Book of Common Prayer**).

Τοῦτο ἐδημοσιεύθη τὸ πρῶτον κατὰ τὸ ἔτος 1459, ἀλλ' ἀνεθεωρήθη ἐπὶ τῆς Βασιλείας τῶν Ἐδουάρδου τοῦ ΣΤ', Ἐλισάβετ, Ἰακώβου τοῦ Α' καὶ Καρόλου τοῦ Β'. καὶ τὸ νῦν ἐν χρῆσει εἶναι τὸ ἀναθεωρηθὲν κατὰ τὸ 1662. Τὸ συνέδριον τοῦ Λάμπεθ τοῦ 1920 ἀπεφάνθη, ὅτι τὸ «βιβλίον κοινῆς προσευχῆς» ἀποτελεῖ τὸν αὐθεντικὸν γνώμονα τῆς διδασκαλίας καὶ πράξεως τῆς Ἀγγλικανικῆς ὁμολογίας. Ὡς πρὸς τὴν Ἱερὰν Παράδοσιν δέχονται πᾶν ὅ,τι συμφωνεῖ πρὸς τὴν Ἀγίαν Γραφήν.

Ἡ στενότης τοῦ χώρου τοῦ φύλλου δὲν μοῦ ἐπιτρέπει νὰ ἐπεκταθῶ ἐκτενέστερον καὶ διὰ τοῦτο συνοψίζω τὴν ἀποψιν ὅτι οἱ Ἀγγλικανοὶ ἔναντι τῶν Ὁρθοδόξων *εἶναι αἰρετικοί*. Ἐπομένως ἀπαγορεύεται τὸ συμπροσεύχεσθαι μετ' αὐτῶν. Ὅταν ἐν τῷ παρελθόντι ἐπεσκέφθη τὰς Ἀθήνας ὁ Ἀρχιεπίσκοπος τοῦ Καντέρμπουρ εἰς τὸ περιοδικὸν «ΕΚΚΛΗΣΙΑ» τῆς κρατούσης Ἐκκλησίας ἐδημοσιεύετο φωτογραφία ὁλοσέλιδος μετὸν Μητροπολίτην Δαμασκηνὸν καὶ τὸν Καντέρμπουρ, φέροντας τὰ ἄμφω τῶν κατ' ἀκολουθίαν συμπροσευχομένων. Εἰς τὸ μνημόσυνον τοῦ Ἀγγλοῦ Βασιλέως, ποὺ ἐγένετο εἰς τὸν Μητροπολιτικὸν Ναὸν συμπαρέστη καὶ Ἀγγλικανὸς ἱερεὺς. Ἡ Κρατοῦσα Ἐκκλησία σκανδαλωδῶς προτεσταντίζει.

Ἐν τῇ συνελθούσῃ τῷ ἐσχάτῳ Ἱεραρχία μετὰ τοὺς πομπώδεις λόγους τοῦ Προκαθημένου ἐν τῇ ἐκδόσει τῶν πεπραγμένων ΔΙΕΦΩΤΙΣΘΗΣΑΝ οἱ Ἱεράρχαι ἐπὶ τῶν ἐνεργειῶν τῆς διοικήσεως Συνόδου σχετικῶς μετὰ τὸ Παλαισημερολογικὸν ζήτημα

καὶ τὸ εὐχάριστον ὡς εἶπεν σημεῖον (μέγα κατόρθωμα) εἰς τὸ ὁποῖον κατέληξαν ἦτο τὸ σφράγισμα τῶν Παλαισημερολογικῶν Ναῶν, ἢ ἐκτόπισις τοῦ Σεβ. Πρ. Φλωρίνης, καὶ ὁ ἀποσχηματισμὸς τῶν ἱερέων κλπ. Ἐν συνεχείᾳ ὁ Προκαθημένος λέγει: Αἱ σχέσεις μας μετὰ τῶν Ἑτεροδόξων Ἐκκλησιῶν εἶναι ἀγαθαὶ καὶ εὐδαίμονι πρὸς μέλλουσαν στενωπὴν συνεννόησιν, ἂν μὴ ἔνωσιν. ἔστω καὶ ἂν κατὰ τὰς δηλώσεις τοῦ καθηγητοῦ κ. Μπαλάνου καὶ αὐτοῦ ἔτι τοῦ πρωτοσταντοῦντος εἰς τὴν κίνησιν ἐπαφῆς μετὰ τῶν Προτεσταντικῶν Ἐκκλησιῶν Ἀμίλκα Ἀλιβιζάτου, ὅτι εἶναι ζήτημα, ἐὰν ἡ παρούσα γενεά, ἀκόμη καὶ ἡ μέλλουσα ἀπολαύσῃ τοῦ ἀγαθοῦ τῆς ἐνώσεως.

Ἐνα εἶναι τὸ γεγονός σήμερον, ὅτι ἡ Κρατοῦσα Ἐκκλησία, ἔχει ὑποχρεωθῇ τρόπον τινά εἰς τὴν Ἀγγλικανικὴν Ἐκκλησίαν διὰ τὰς ἀποστολάς της (τὴν ὕλην τοῦτέστιν) δέματα, τρόφιμα, τυπογραφεῖα, ράσα διὰ τοὺς κληρικούς κ. ἄ. ἔνεκεν τῶν ὁποίων δὲν θὰ εἶναι ὑπερβολὴ νὰ εἰπῇ τις, ὅτι κατέστη ὑποχρεῖος καὶ ἀρχιερεῖς ἀκόμη φθάνουν εἰς τὸ σημεῖον νὰ ἐκφράζονται εὐμενῶς διὰ τὸν Ἀγγλικανισμόν. π. χ. ἐν τῇ συνόδῳ τῆς Ἱεραρχίας ὁ Μητροπολίτης Φθιώτιδος ἀντικρουὼν τὸν Μητροπολίτην Σάμου εἶπεν, ὅτι οὗτος παρηρημένευσε τὰς ἐν Ἀμστερδαμ γενομένας συζητήσεις καὶ τὰ πρεσβευόμενα ὑπὸ τῶν Προτεσταντῶν καὶ ὅτι ὄχι λόγοι δογματικοὶ ἀλλὰ προσωπικοὶ ὦθοῦν τὸν Μητροπολίτην Σάμου εἰς ἀντίδρασιν πρὸς ἀποστολὴν Ἱεραρχῶν ἐν τῷ Προτεσταντικῷ Συνεδρίῳ.

Ὁ Σάμου εἶτα διὰ βραχείων ἐξέθεσεν τὸ ἀντορδόξον φρόνημα τῶν Προτεσταντικῶν ὁμάδων καὶ ἐτόνισε τὸν κίνδυνον, ὃν διατρέχει ἡ Ἑλληνικὴ (Κρατοῦσα) Ἐκκλησία διὰ τοῦ ἀποχωματισμοῦ τῶν Ἱεραρχῶν καὶ τῶν καθηγητῶν τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς ὡς ὁ κ. Ἀλιβιζάτος, οἱ ὁποῖοι δὲν ἠδυνήθησαν νὰ ἐμβαθύνουν εἰς τὸ πραγματικὸν πνεῦμα τὸ γνήσιον καὶ τὸ ἀνόθευτον τῆς Ὁρθοδοξίας. Ὁ διαπρεπὴς νομομαθὴς κ. Θ. Σπεράντζας εἰς ἄρθρον τοῦ δημοσιευθὲν ἐν τῷ φύλλῳ «Ἡ ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ» (Ἀριθ. φύλ. 381) (1952) καὶ μετὰ τίτλον: «Ἡ δεξιὰ χεὶρ» λέγει τὰ ἀκόλουθα: Δυστυχῶς δέ, εἶναι ἀναμφισβήτητον, ὅτι τὸν τελευταῖον αὐτὸν καιρὸν πολλὰ εἶναι τὰ φανερώματα τῶν νεωτεριστικῶν ροπῶν καὶ τῶν κακοφρόνων—καθ' ἡμᾶς—τάσεων καὶ ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τῆς Ἐκκλησίας μας...».

Πάντως εἶναι βέβαιον, δυστυχῶς, ὅτι τὸ Ὁρθόδοξον συναίσθημα καὶ βίωμά μας δέχεται ἐσχάτως ἀλλεπάλληλα πλήγματα! Καὶ ἡ ἄμυνα ἢ μᾶλλον ἡ ἀντεπίθεσις εἶναι ἐπιβεβλημένη διότι ἡ διάβρωσις συντελεῖται πανταχόθεν. Καὶ συντελεῖται μετὰ ἀκαμπτὸν ἐπιμονήν, καὶ μετὰ σύστημα καὶ μετὰ ἐπιτηδεύματα. Διότι δὲν πρόκειται ἀπλῶς διὰ μίαν φιλόφρονα ἐπικοινωνίαν μετὰ ὁμολογουμένως ἀντορδόξους καὶ αἱρετικούς μετὰ τοὺς ὁποίους μᾶς συνδέουν τῆς πολιτικῆς κοινωνίας οἱ δεσμοί! Πρόκειται περὶ συναγελασμοῦ μετὰ πεπλανημένους περὶ τὸ ὀρθόδοξον δόγμα ἀνθρώπους! Περὶ ἀνοχῆς παντελῶς ἀδίκαιου λογιῆτου κακοφρόνων πλανῶν καὶ δοξασιῶν! Πρόκειται, ἂν θέλετε ἀκόμη, περὶ συμπορεύσεως καὶ

ΟΙ ΕΙΚΟΝΟΜΑΧΟΙ ΚΑΙ ΟΙ ΚΑΙΝΟΤΟΜΟΙ ΝΕΟΗΜΕΡΟΛΟΓΙΤΑΙ

Τὸν ὄγδοον μετὰ Χριστὸν αἰῶνα, ἡ τοῦ Χριστοῦ Ἀγία Ἐκκλησία, πολλὰ ἔπαθεν ἐκ μέρους τῶν εἰκονομάχων. Ἐδίωξαν οἱ Αὐτοκράτορες, οἱ Πατριάρχαι καὶ οἱ Ἀρχιερεῖς, ἐπὶ ἑκατὸν εἴκοσι πέντε ἔτη, τοὺς προσκυνοῦντας τιμητικῶς τὰς Ἀγίας Εἰκόνας καὶ παρέδωσαν εἰς φρικτὰ καὶ ἀνήκουστα μαρτύρια Ἀρχιερεῖς, Ἱερεῖς, Διακόνους Μοναχοὺς, Μοναχὰς καὶ φιλόχριστον καὶ εὐσεβῆ Λαόν.

Καὶ τότε, οἱ προηγμένοι, οἱ περισσότερον δῆθεν πολιτισμένοι οἱ ἀδιάφοροι καὶ ψυχροὶ θρησκευτικῶς, οἱ ὄλισται καὶ φίλοι τῶν εἰκονομάχων διωκτῶν, ἔθεάρουν τοὺς τιμητικῶς προσκυνοῦντας τὰς Ἀγίας Εἰκόνας, ὡς εἰδωλολάτρας, μαρῶν, καθυστερημένους καὶ κατεμαρτύρουν κατ' αὐτῶν πολλὰ τὰ κακὰ καὶ ἀνόσια. Καθὼς καὶ σήμερον, οἱ διακρινόμενοι ἐπὶ ψευδεὶ μορφώσει οἱ δῆθεν πολιτισμένοι, οἱ προηγμένοι Κύριοι καὶ κυραὶ τῶν Σαλονίων, οἱ ψυχροὶ καὶ ἀδιάφοροι θρησκευτικῶς, οἱ φίλοι τῶν καινοτόμων καὶ οἱ ἀγνοοῦντες τὴν μεγάλην καὶ σπουδαίαν σημασίαν τοῦ ἡμερολογιακοῦ ζητήματος ἀπὸ ἐκκλησιαστικῆς ἀπόψεως, κατηγοροῦν τοὺς παλαιοημερολογίτας καὶ ἀποκαλοῦν τούτους χρονολάτρας, καθυστερημένους, μαρῶν, ἀνοήτους, ἀγραμμάτους, θρησκολήπτους καὶ ἐκμεταλλευτάς.

Ἀλλ' ὅμως ἡ Ἐκκλησία καὶ τὸ ταύτην κατευθύνον Πανάγιον πνεῦμα, δὲν συνεφώνησε οὔτε συμφωνεῖ μετ' αὐτῶν καὶ ὅλος ἀντιθέτως πρὸς τὰς πεποιθήσεις καὶ τὰ φρονήματα τῶν παραφρόνων καινοτόμων καὶ διωκτῶν, ἀπεφάνθη καὶ ἀποφαίνεται.

Ὁ Θεὸς τοὺς κατὰ τῶν εἰκονομάχων ἀντιδράσαντας καὶ ὑπ' αὐτῶν διωχθέντας μέχρι φρικτοῦ θανάτου, ἐδικαίωσε καὶ ἀνέδειξεν ἀξίους δόξης ἀνυπότακτον καὶ αἰώνιον, ἐνῶ, τοὺς καινοτόμους κατεδίκασεν εἰς τὸ αἰώνιον ἀνάθεμα, ἀναθεματιζομένους, ὑφ' ἀπάσης τῆς Ἐκκλησίας τῶν Ὁρθόδοξων καὶ ὑπ' αὐτῶν ἔτι τῶν σημερινῶν καινοτόμων νεοημερολογιτῶν κατὰ τὴν Κυριακὴν τῆς Ὁρθοδοξίας.

συμβαδίσματος εἰς τοὺς σκοτεινοὺς αἰρετικούς λαβυρίνθους.

Ἄς προσέξωμεν ὅμως.

Ἐσχάτως ἦρα πολλή, καὶ ἐλλέβορος ἄφθοнос καὶ παμπληθεὶς ἄλλαι δηλητηριώδεις βοτάναι βλαστάνουν εἰς τὰ ἐκκλησιαστικά μας ἐδάφη, καὶ εἰς τὴν εὐλογημένην γῆν τῆς πατρίδος μας Ὁρθοδοξίας.

Διὰ τοῦτο ἡμεῖς, πιστεύομεν ἀκράδαντος, ὅτι κάθε ἀπομάκρυνσίς μας ἀπὸ τὰς ΤΙΜΙΑΣ μας ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ ἀποτελεῖ ἐκδήλωσιν ἀπιστίας ἀφ' ἐνὸς καὶ Ἐθνικὸν κίνδυνον ἀφ' ἑτέρου.

Αὐτὰ γράφουν οἱ ἄνθρωποι οἱ δικοὶ τῶν καὶ ἀσφαλῶς διαβάζοντάς τα κανεῖς θὰ ἐνόμιζε ὅτι τὰ γράφει γνήσιος Ὁρθόδοξος Χριστιανός. Τὸ Ἅγιον Πνεῦμα φωτίζει. Ἡ Ὁρθοδοξία θὰ φωτίσῃ καὶ πάλιν τὰ σκότη τῶν αἰρετικῶν καὶ τῶν κακοφρόνων καὶ αὐτῆς ἔτι τῆς Κρατούσης Ἐκκλησίας διὰ νὰ ἐπαγέλθωσιν καὶ πάλιν εἰς τὴν Ὁρθοδοξίαν.

Τί εἶναι αἱ εἰκόνες; Εὐλα καὶ χρώματα καὶ εἰδωλολάτραι οἱ προσκυνοῦντες αὐτάς, ἔλεγον οἱ τότε καινοτόμοι εἰκονομάχοι.

Τί εἶναι τὸ ἡμερολογιακὸν ζήτημα; Ἀστρολογικὸν καὶ χρονολάτραι οἱ παλαιοημερολογίται, λέγουν οἱ σήμερον καινοτόμοι Νεοημερολογίται.

Αὐτὰ ἰσχυρίζονται οἱ νεοημερολογίται. Καὶ οἱ μὲν καλῶς γνωρίζοντες τὴν σπουδαιότητα τοῦ ζητήματος ἐκκλησιαστικοί, ἰσχυρίζονται οὕτω διὰ λόγους σκοπιμότητος, οἱ δὲ πολιτικοὶ καὶ λοιποὶ, ἀποφαίνονται οὕτως, ἀγνοοῦντες τὴν ἀπὸ ἐκκλησιαστικῆς ἀπόψεως θέσιν τοῦ Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου, δεδομένου, ὅτι τὸ ἡμερολόγιον ὡς ἀπλοῦν χρονομετρικὸν σύστημα, ἀνήκει εἰς τὴν Ἀστρολογίαν, ὡς χρονομετρικὸν ὅμως σύστημα, ρυθμίζον τὴν καθ' ὅλου ζωὴν καὶ τὴν Ἱερὰν Λατρείαν τῆς Ἐκκλησίας, εἶναι καθαρῶς ἐκκλησιαστικὸν ζήτημα, προστατευθὲν καὶ κατοχυρωθὲν ὑπὸ τῶν Ἑπτὰ Ἀγίων Οἰκουμενικῶν Συνόδων, ὑπ' αὐτῆς τῆς πράξεως τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἀπὸ τοῦ ἔτους 1583 μέχρι τῆς σήμερον ὑπὸ πανορθόδοξων καὶ Μεγάλων Τοπικῶν Συνόδων.

Καθὼς ἐδικαιώθησαν οἱ εἰκονόφιλοι, θὰ δικαιωθῶν καὶ οἱ Παλαιοημερολογίται, διότι ἀγωνίζονται διὰ ζήτημα Ἐκκλησιαστικόν, τὸ ὁποῖον ἀνήκει εἰς τὴν Ἱερὰν Παράδοσιν τῆς Ὁρθόδοξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας καὶ κατοχυρώθη ὑπὸ τῶν Θεοπνευστῶν Συνόδων, τῶν ὁποίων ἡ γνώμη ἐκπροσωπεῖ τὴν γνώμην καὶ τὴν θέλησιν Αὐτοῦ τοῦ Θεοῦ.

Πολλὰ ὑπῆρξαν τὰ θύματα τῶν εἰκονομάχων καινοτόμων, μετὰξὺ δὲ αὐτῶν καὶ ὁ Πανάριστος Ὅσιος Πατὴρ ἡμῶν καὶ Ὁμολογητῆς Ὁσιομάρτυς Στέφανος ὁ Νέος, τοῦ ὁποίου τὴν Ἱερὰν Μνήμην τιμᾷ ἡ Ἐκκλησία τὴν 28ην τοῦ Νομβρίου, οὕτως καὶ ὁ Βίος καὶ καὶ τὸ Μαρτύριον ἔχει ὡς ἀκολουθῶς.

Οὗτος ὁ πολυάθλος ὁμολογητῆς Στέφανος ἐγεννήθη ὑπὸ γονέων εὐσεβῶν Χριστιανῶν ἐν ἔτει 713 μ. Χ. ἐν Κωνσταντινουπόλει. Ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας ἠγάπα τὰ Θεῖα καὶ Ἱερὰ καὶ κατὰ τὸ 16ον ἔτος τῆς ἡλικίας του προσέφυγε εἰς τὴν Ἱερὰν Μοῆν τοῦ Ἁγίου Αὐξεντίου. Μετὰ τὴν Ἱερὰν κοίμησιν τοῦ Ἡγουμένου τῆς Μοῆς Ἰωάννου, ἀνέλαβε τὴν ἡγουμενικὴν Διοίκησιν αὐτῆς. Τότε ὑπὸ τοῦ Αὐτοκράτορος Λέοντος τοῦ Ἰσαύρου, ὅστις καὶ Κόνων ἐκαλεῖτο, εἶχε ἐγερθεὶ πόλεμος κατὰ τῶν Ἀγίων Εἰκόνων, τὸν ὁποῖον ἐξηκολούθησεν Κωνσταντῖνος ὁ Κοπρώνυμος, ὅστις ἔκαμε μεγαλύτερα κακὰ, ἀπὸ τὸν πατέρα του, ἐναντίον τῶν εἰκονοφίλων. Ἐπολέμησε καὶ κατέστρεψε τὴν τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν, κατακαίων τὰς Ἀγίας Εἰκόνας, ἐξορίζων Ἀρχιερεῖς, Ἱερεῖς καὶ Μοναχοὺς καὶ τιμωρῶν αὐτοὺς διὰ μαρτυρίων καὶ θανάτου.

Ὁ Ἅγιος Στέφανος τότε, ὑπῆρξεν ἀκουστός διὰ τὴν εὐσεβειάν του καὶ διὰ τὸ δρθόδοξον φρόνημά του, καὶ διὰ τοῦτο καὶ τὸν ἔρριψεν εἰς τὰς φυλάκας. Μέσα εἰς τὴν φυλακὴν ἦσαν κρατούμενοι καὶ ἄλλοι Μοναχοὶ καὶ πρόκριτοι τοῦ Λαοῦ καὶ τῆς Ἐκκλησίας, οἵτινες ἀνῆρχοντο εἰς τεσσαράκοντα δύο. Οἱ κρατούμενοι οὗτοι εἶχον ὑποβληθῇ διὰ τὰς Ἀγίας Εἰκόνας εἰς ποικίλα καὶ σκληρὰ μαρτύρια, ἀλ-

λων εἶχον ἀποκόψη τὴν μύτην, ἄλλων τὰ αὐτιά, ἄλλων τὰς χεῖρας καὶ τῶν ἱερωμένων τὸ γένειον καὶ τὴν κόμην καὶ ἄλλων τοὺς ὀφθαλμούς.

Τούτοις εὐρὼν ὁ Μακάριος Στέφανος εἰς τὴν φυλακὴν, καταφιλεῖ αὐτοὺς καὶ διὰ πολλῶν λόγων ἐστήριζεν εἰς τὴν πίστιν καὶ ἐτέλει μετ' αὐτῶν τὰς ἱερὰς ἀκολουθίας καθ' ἐκάστην, ὡς ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ.

Ταῦτα μαθὼν ὁ Αὐτοκράτωρ διατάσσει νὰ φέρουν πρὸς αὐτὸν τὸν Μακάριον Στέφανον. Ὅταν οὗτος παρουσιάσθῃ ἐνώπιον τοῦ Αὐτοκράτορος, μετὰ παρηγοίας μεγάλης, ἥτις μόνον τοὺς ἀληθεῖς χριστιανούς διακρίνει, ὡμολόγησε τὰ Ὁρθόδοξα φρονήματά του καὶ ἤλεγξε τὴν ἀσέβειαν τοῦ Αὐτοκράτορος. Οὗτος δὲ θυμωθεὶς παρέδωκε τὸν Ἅγιον εἰς μαρτύρια φρικτὰ καὶ ἀνήκουστα.

Διέταξε νὰ ρίψουν τὸν Ἅγιον εἰς τὴν γῆν καὶ νὰ κτυποῦν αὐτὸν μετὰ πέτρας καὶ ἀκολουθῶν νὰ τὸν δέρουν μετὰ ξύλα. Τότε, εἰς θηριώδους ἐκ τῶν δημίων, ἔλαβε ξύλον καὶ ἐκτύπησε τὸν Ἅγιον εἰς τὸν μῆνιγα, καὶ οὕτως ἐθανάτωσεν αὐτόν.

Τὸ κτύπημα τοῦτο ἔσχιε τὴν κεφαλὴν εἰς δύο καὶ πρὸ αὐτοῦ τοῦ σκληροῦ καὶ ἀπανθρώπου θεάματος οἱ δῆμιοι καὶ ὁ Τύραννος οὐδόλως συνεκινήθησαν, ἀλλ' ἔσυρον τὸ τίμιον αὐτοῦ λείψανον νεκρὸν καὶ γυμνὸν μέσα εἰς τὴν ἀγοράν. Συρόμενον δὲ οὕτω τὸ τίμιον λείψανον, διεμελίσθη εἰς τεμάχια καὶ τέλας, εἰς ἀπανθρωπότερος, τῶν ἄλλων θέλων τάχα νὰ φανῇ ἄξιος καὶ νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν Βασιλέα, ἔλαβε μίαν μεγάλην πέτραν, καὶ ρίψας αὐτὴν κατὰ τοῦ Ἁγίου Λειψάνου, ἔσχιεν τὴν κοιλίαν του ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐξεχύθησαν τὰ ἐντόσθια. Ἀκόμη ἕτερος θηριωδέστερος τοῦ πρώτου ἔλαβε ἓνα δαυλὸν καὶ μετὰ αὐτὸν ἐκτύπησε τὴν κεφαλὴν καὶ ἐξ αὐτῆς ἐξεχύθη ὁ ἐγκέφαλος. Τέλος τὸ ὅλον σῶμα, εἰς τεμάχια, ἐρρίφθη εἰς τὴν θάλασσαν καὶ οἱ εὐσεβεῖς χριστιανοὶ μετ' εὐλαβείας συλλέξαντες τὰ διάφορα τεμάχια τοῦ Ἱεροῦ Λειψάνου ἐνεταφίασαν μετὰ τῆς δεούσης τιμῆς.

Τραγικὰ τῷ ὄντι ὅτι ὅσα υπαγόρευσε ἡ κακία τῶν Τυράνων κατὰ τοῦ Ὁσίου Στεφάνου. Τίνες ὑπῆρξαν οἱ Τύρανοι; Οἱ ἐκπρόσωποι τοῦ Ἐπισήμου Κράτους καὶ τῆς Ἐπισήμου Ἐκκλησίας, οἵτινες σὺν τοῖς ἄλλοις ἤξιουν νὰ λέγονται Χριστιανοὶ Ὁρθόδοξοι! Ἄν ἦτο δυνατόν μαῦραι καὶ θηριώδεις καρδίαι τερπόμεναι εἰς θηριώδεις πράξεις, νὰ τολμοῦν καὶ νὰ λέγονται Χριστιανοί, δηλαδὴ παιδιὰ τῆς Ἀγάπης, ἥτις πάντα στέγει, πάντα πιστεύει, πάντα ὑπομένει, ἐπετείνεται καὶ μέχρι τῶν ἐχθρῶν καὶ οὐδέποτε ἐκπίπτει.

«Ο ΙΣΤΟΡΙΚΟΣ»

Ἑμβάσματα Συνδρομῶν

Ἑμβάσματα, μένον διὰ τεχνδρομικῶν ἐπιταγῶν ἀπευθύνονται: Πρὸς τὸν κ. Σταύρον Καρμῆτσεν Χαλκοκονδύλη 7.— Ἀθήνας

ΑΝΑΔΡΟΜΗ ΕΙΣ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑΝ

ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ ΣΜΥΡΝΗΣ - ΑΝΙΚΗΤΟΣ ΡΩΜΗΣ

Ἡ μελέτη τῆς Ἱστορίας ὠφελεῖ, διδάσκει ἀλλὰ καὶ πρὸ παντός κατευθύνει τὴν σύγχρονον γενεάν εἰς τὴν πραγματοποιήσιν τῶν ὠραίων ἰδανικῶν τῆς Χριστιανικῆς πίστεως. Ἐπομένως ἐνδείκνυται ἡ προσεκτικὴ παρατήρησις ὠρισμένων ἱστορικῶν περιστάσεων, τὰ ὁποῖα καίτοι εὐρίσκονται εἰς τὰ βῆθη τῶν αἰώνων, ἐξακολουθοῦν νὰ διατηροῦν ὅλον τὸ μεγαλεῖον τοὺς καὶ νὰ ἀποδεικνύουν τὴν ἀξίαν τοῦ Χριστιανισμοῦ. Ἐνα τέτοιο περιστάτικὸ εἶναι καὶ ἡ συνάντησις τοῦ Ἁγίου Πολυκάρπου, Ἐπισκόπου Σμύρνης μετὰ τὸν Ἅγιον Ἀνίκητον Πάπαν Ρώμης. Ὁ ἕνας ἦταν ἐπίσκοπος Σμύρνης, μαθητὴς τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου. Ὁ ἄλλος τοῦ Ἁγίου μετέδωσε εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ μαθητοῦ του ὅλην τὴν φλόγα τῆς Ἀγάπης καὶ τῆς Καλωσύνης. Ἀλλὰ καὶ ὁ Ἐπίσκοπος Ρώμης ἦτο ἐξ Ἰσου εὐγενής, πρᾶος μετὰ τὴν Χριστιανικὴν κατανόησιν καὶ πραότητα.

Ἀλησμόνητος ἐποχή, ποὺ θὰ ἀναδίδῃ πάντοτε τὸ ἄρωμα τῆς ἀθάνατης Χριστιανικῆς Καλωσύνης.

Συνέβη λοιπὸν τότε ἕνα ἀνάλογον περιστάτικόν μετὰ τὰς σημερινὰς συνθήκας. Οἱ Χριστιανοὶ τῆς Ἀνατολῆς ἐώρταζαν τὸ Πάσχα τὴν 14ην τοῦ μηνὸς Νισάν. Ἐνῶ οἱ Χριστιανοὶ τῆς Δύσεως ἐώρταζαν τὸ Πάσχα, τὸ ἀναστάσιμον κατὰ ἡμέραν Κυριακὴν. Ἡ διαφορὰ αὕτη ἦτο ἄρκετὰ σοβαρὰ καὶ ἱκανὴ νὰ συνταράξῃ τὰς σχέσεις Ἀνατολῆς καὶ Δύσεως καὶ νὰ δημιουργήσῃ ἀγεφύρωτον χάσμα. Τὸ ἀπευκταῖον ὅμως γεγονός προέλαβεν ἡ σύνεσις καὶ ἡ φρόνησις τῶν Ἀποστολικῶν Πατέρων. Ὁ Ἅγιος Πολυκάρπος ἀναχωρεῖ ἀπὸ τὴν Σμύρνην καὶ μεταβαίνει εἰς Ρώμην διὰ τὴν ρύθμισιν τοῦ ζητήματος αὐτοῦ. Μετὰ καλωσύνην καὶ ἀγάπην συζητοῦν. Ὑπὸ τὸ Κράτος καὶ τὸν ἥλιον τῆς Ἐλευθερίας. Οὐδεὶς ἐκβιασμός· οὐδεμία πίεσις. Εἶναι γεγονός, ὅτι εἰς οὐδεμίαν συμφωνίαν κατέληξαν. Ἐκεῖνο ὅμως, ποὺ συγκινεῖ βαθύτατα εἶναι αἱ συνέπειαι. Ἀσπάζονται ἀλλήλους, εὐχονται τὴν ἐν τῷ μέλλοντι διευθέτησιν καὶ ἀποχωρίζονται ἐν ἀγάπῃ. Οὐδεὶς ἐξ αὐτῶν μεταβαίνει εἰς ἐξορίαν, ἐξ αἰτίας τῆς διαφωνίας αὐτῆς. Οὐδεὶς ἐπιθυμεῖ νὰ καταπιέσῃ τὸν ἄλλον. Οὐδεὶς ἐσκέφθη, ἔστω καὶ ἐπὶ στιγμήν, βιαίως νὰ ἐπιβάλλῃ τὰς ἀπόψεις του. Καὶ τοῦτο διότι τὰ πάντα κατηύθυνε ἡ ἀγάπη, ἡ Καλωσύνη, ὁ Σεβασμός τῆς Ἐλευθερίας τοῦ ἄλλου.

Πατέρες Μακάριοι! ἐκοσμήσατε τὴν Ἐκκλησίαν διὰ τοῦ ἡθους σας, τῆς καλωσύνης σας, τῆς ἀγάπης σας. Ὡς ἄνθρωποι οκεπτόμενοι, εἶχατε τὰς ἀντιλήψεις σας· ἀλλ' ὡς χριστιανοὶ προετάξατε τὴν ἀγάπην. Δι' αὐτὸ καὶ τὸ ἔργον σας ἐπεβλήθη δι' αὐτὸ καὶ τιμᾶσθε ὡς Ἅγιοι,

ΤΟ ΣΥΝΟΔΙΚΟΝ ΕΓΓΡΑΦΟΝ ΤΗΣ ΚΡΑΤΟΥΣΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

Ἐντρομοὶ συνέρχονται κεκλεισμένων τῶν θυρῶν οἱ Ἅγιοι διὰ τὰ συζητήσουν σπουδαιότατα θέματα. Καὶ πράγματι σπουδαία θέματα ἔχουν νὰ συζητήσουν οἱ Ἀντιπρόσωποι τοῦ Θεοῦ, τῆς ἀγάπης. Ποῖος ἀμφιβάλλει ὅτι ἡ Ἐκκλησία ἔχει νὰ ἀντιμετωπίσῃ σήμερον ὑπὲρ ποτε σπουδαία θέματα. Μέγα μέρος τοῦ ποιμνίου τῆς εὐρίσκεται μακρὰν ἀπὸ τὴν φιλόστοργον μητέρα Ἐκκλησίαν. Οὐδεὶς πιστεύω ἀμφιβάλλει περὶ τούτου. Οἱ Ναοὶ κατὰ τὸ πλεῖστον ΚΕΝΟΙ ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ διάφορα κέντρα τῆς διαφθορᾶς καὶ τοῦ πνευματικοῦ θανάτου. Πλήθνη Νέων συνωδοῦνται ἔξωθεν τῶν Κινηματογράφων ἐπὶ τῶν ὁπαιῶν εἶναι γραμμένον «ΑΥΣΤΗΡΩΣ ΑΚΑΤΑΛΛΗΛΑ» καὶ παραπλεύρως ὁρθοῦται γυμνὴ πλέον ἢ διαφθορά. Ἡ δίστοιμος Ἑλληνικὴ Νεότης ὁδηγεῖται εἰς τεναγὴ τῆς ψυχικῆς ἀποσυνθέσεως ἀνίκωνας νὰ ἀντιστῇ εἰς τὸν πειρασμόν.

Τίς ἀμφιβάλλει ὅτι τὰ περισσότερα ἐκ τῶν Κινηματογραφικῶν ἔργων ὁδηγοῦν εἰς τὴν ἐγκληματικότητα καὶ ἀνῆθικον ἔρωτα; Αἱ ξενικαὶ προπαγάνδαι ἐλεύθεραι δρῶσιν. Χίλιασταί, Εὐαγγελισταί, Οὐνίτοι, ἐκμεταλλευόμενοι τὴν πενίαν καὶ ἀμάθειαν τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ εἶναι ἐλεύθεροι. Καὶ πόσα ἄλλα θέματα ἔχουν πρὸς συζήτησιν οἱ Ἅγιοι; Μὴ πλανᾶσθε ὁμῶς! Δὲν συζητοῦν τοιαῦτα θέματα. Δὲν ἀπασχολοῦνται

καὶ μὲ τὸ ποιμνιον οὔτε ἐνδιαφέρονται ἐὰν στηρίζονται εἰς τὴν συνείδησιν τοῦ Ποιμνίου τῶν. Δι' ἐν μόνον ἀπασχολοῦνται διὰ τὸ *Παλαιομερολογικὸν*. Μόνον οἱ Παλαιομερολογίται εἶναι ἐχθροὶ καὶ μόνον δι' αὐτοὺς ζητοῦν τὸ ξίφος τῆς Πολιτείας. Μόλις δὲ εἶδον Βουλευτάς, ἀπὸ ἀνθρωπιστικῶν ἐλαττήρια κινουμένους νὰ ἐνδιαφέρονται νὰ ἀποφευχθῇ ἡ βραδεῖα δολοφονία Ἀρχιερέων θωπιασθέντων ἐπὶ τῶν ἐπάλξεων Ἐκκλησίας καὶ Ἐθνους, σποδὸν καὶ σάκκον ἔθεσαν ἐπὶ τῶν κεφαλῶν τῶν. «Ὁμοφώνως καὶ ἐν βαθυτάτῃ θλίψει» γράφουν εἰς τὸ ἐν λόγῳ ἔγγραφον πρὸς τὴν Βουλὴν «Αἴρεται πᾶν ὅτι σήμερον ἐπετεύχθη» προσθέτουν.

Ἀλλὰ τί ἐπετεύχθη Ἅγιοι μήπως ἔχετε νὰ μᾶς πορουσίσσητε ἔστω καὶ ἐν Παράρτημα προσχωρήσαν εἰς ὑμᾶς; Ἀλλὰ τί λέγομεν πολλὰ ἐπετεύχθησαν (1ον) ὁ θάνατος τοῦ ἀειμνήστου Ἐπισκόπου Κυκλάδων Γεωργίου Γερμανοῦ, (2ον) ἡ ἐξορία τοῦ Ἀρχιεπισκόπου ἡμῶν Προῶν Φλωρίνης Χρυσόστομου εἰς τὸ ξενοβοῦν τῆς Μυτιλήνης, τὸ κλείσιμον τῶν Ἐργῶν Ναῶν καὶ ὅλος γένει ὁ Νερόνεος Δωγμὸς ὁ ὁποῖος ἀποτελεῖ *Κηλὶδα ἀνεξίτηλον* ὅχι μόνον εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ ἔθνος, τοῦ ὁποῖου οἱ Ἀντιπρόσωποι ἠθέλησαν νὰ γίνουν ὑποτακτικοὶ τῶν Ἀγίων.

Ἔως πότε Ἅγιοι ὁμῶς θὰ εὐρίσκετε ὑποτακτικούς καὶ ξίφη τῆς Πολιτείας; Συνέλθετε λοιπὸν μὲ ἀνοικτὰς τὰς Πύλας. Ἀναλογιζόμενοι τὰς εὐθύνας σας ἐνώπιον Θεοῦ καὶ Ἱστορίας. Προβῆτε εἰς τὴν ἔνωσιν τῆς Ἐκκλησίας διὰ τῆς ἐπαναφορᾶς τοῦ Πατρισταρχοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ἐορτολογίου καὶ παύσατε νὰ συντάσσητε ἔγγραφα τὰ ὁποῖα ἀνεπανορθώτως σας ἐκθέτουν. Παύσατε νὰ ἐκφράζετε τὴν βαθυτάτην λύπην σας εἰς τὴν Βουλὴν καὶ ἐκφράσετε τὴν χαρὰν σας πού ὑπάρχουν τέκνα πιστὰ εἰς τὴν Βουλὴν τῶν Ἑλλήνων ἐνδιαφερόμενοι καὶ πονοῦντες τὴν μητέρα Ὁρθοδοξίαν.

Θαλασσινὸς

ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΖΑΧΟΣ

Τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα ἀπεδήμησε εἰς Κύριον ὁ ἀειμνήστος ἀδελφὸς τῆς Κορίνθου Θεόδωρος Ζάχος διατελέσας πρόεδρος τοῦ Παραρτήματος Ἀπέθανεν εἰς κρίσιμον περίοδον διὰ τὴν Ὁρθοδοξίαν, τὴν ὁποίαν ὑπερηγάπα καὶ διὰ τὴν ὁποίαν ἠγωνίσθη εὐάνδρως καὶ ἡρωϊκῶς Ἀσφαλῶς λοιπὸν μίᾳ τοιαύτῃ ἐκδημίᾳ ἔχει τὸν χαρακτήρα θανάτου εἰς τὸ πεδίον τῆς τιμῆς. Ὁ ζῆλος τοῦ θὰ παραμείνῃ ὡς ἱερὰ παρακαταθήκη εἰς τὴν οἰκογένειάν του καὶ εἰς τὸ παράρτημα.

Ἡ Κεντρικὴ Διοίκησις τῆς ὁποίας ὑπῆρξε πολὺτιμος συνεργάτης ἐκφράζει τὴν λύπην τῆς διὰ τὴν ἀπώλειαν τοῦ ἀδελφοῦ Θεοδώρου καὶ εὐχεται τὴν ἐξ ὕψους παρηγορίαν εἰς τὴν οἰκογένειαν τοῦ μεταστάντος καὶ εἰς τὸ Παράρτημα Κορίνθου.

Ἐπίσης ἀπέθανεν κηδευθεῖσα ἄνευ ἱερέως ἢ μοναχῆ Ἀθανασία Μπαλάσκα, μητέρα τοῦ ἐξαιρέτου συνεργάτου, Γεν. Γραμματέως Παραρτήματος Κορίνθου κ. Ν. Μπαλάσκα.

δι' αὐτὸ καὶ ἡ νοστολογία σας διὰ τὴν ἔνωσιν, ἐπραγματοποιήθη ὑπὸ τῆς Ἀγ. Οἰκουμένης Συνόδου.

Ἄλλ' ὁμῶς Πατέρες Μακάριοι, ἀπὸ τοῦ ὕψους τῆς οὐρανίας Μακαριότητος ἴδετε τὴν ταλαιπωρίαν μας!

Ἐπίσκοποι, ὅπως σεῖς, σκηνοθετοῦν ὑπὸ τὴν ἀπειλὴν καὶ τὴν ἐπιτήρησιν τῆς Ἀστυνομίας, μίαν ἐπαφὴν, μίαν συνεννόησιν. Καὶ ἐπειδὴ δὲν ἐπιθυμοῦν τὴν Εἰρήνην καὶ τὴν Καλωσύνην τορπιλλίζουν τὴν ἐπιτυχίαν, διὰ νὰ ἐπιρρίψουν ἐπὶ τῶν ὤμων τῶν ἀδυνάτων καὶ ἀνισχύρων τὴν δῆθεν ἀποτυχίαν. Καί, συνεπεῖς πρὸς τὸ ἰδανικὸν τῆς ἀγάπης καὶ τῆς Ἐλευθερίας, σὺλ λαμβάνουν τοὺς διαφωνοῦντας καὶ τοὺς ἐξακοντίζουν εἰς τὰ πλεον ἀπρόσιτα, σημεῖα τῆς Ἑλλάδος, διὰ νὰ ἀποθάνουν!

Καὶ ἐν τούτοις ἀποκαλοῦνται «Μακαριώτατοι», «Σεβασμιώτατοι», «Θεοφιλέστατοι». Εἶναι ἀσφαλῶς οἱ τίτλοι αὐτοὶ ἐτικέται, εἰς κενὰς φιάλας ἐπικολληθεῖσαι.

Τὸ περιστάτικόν αὐτὸ ἀποδεικνύει τὸ βαθὺ πνεῦμα τοῦ Χριστιανισμοῦ, τὴν σύνεσιν καὶ τὴν φρόνησιν τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Πατέρων, τὸν τρόπον μὲ τὸν ὁποῖον λύονται ἐντὸς τῆς Ἐκκλησίας αἱ διαφοραὶ καὶ πρὸ παντός τὴν ριζικὴν ἀντίθεσιν πρὸς τὰ ἀθάνατα αὐτὰ πρότυπα, τῶν σημερινῶν «ἡγετῶν τῆς Ἐκκλησίας». Ἡ ἀντίθεσις αὐτὴ ἀσφαλῶς εἶναι χαρακτηριστικὴ τῆς χρεωκοπίας τῶν. Καὶ αὐτὸ εἶναι κάτι γιὰ μᾶς. Κουράγιο λοιπὸν.

Γεγονότα καὶ Κρίσεις

Η ΣΥΓΚΡΟΤΗΣΙΣ ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ

Κατόπιν ἐκφρασθείσης ἐπιθυμίας τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου, πρὸς τὴν ὁποίαν εὐρέθῃ συμφωνον καὶ τὸ Δ Συμβούλιον, συνεκροτήθη πολυμελεστάτῃ Ἐπιτροπῇ, τῇ μέλῃ τῆς ὁποίας διωρίσθησαν ἐξ ὁμοκινήσεως ἀπὸ τῶν Ἀρχιερέων. Σκοπὸς τῆς Ἐπιτροπῆς αὐτῆς εἶναι ὁ συντονισμὸς τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος καὶ ἡ πρακτικὴ ἀντιμετώπισις τῶν ἐκείναις ζητημάτων. Πρὸς τοῦτο διωργανώθησαν ἀνάλογα γραφεῖα ἐργασίας, εἰς τὰς ὁποίας συμμετέχουν τὰ μέλη τῆς ἐπιτροπῆς. Τὰ γραφεῖα αὐτὰ εἶναι α) Πολιτικόν, β) Τύπου, γ) Οἰκονομικόν, δ) Διοργανώσεως Ἑνορίων καὶ παραρτημάτων, ε) Νομικόν. Εἰς τὴν ἐπιτροπὴν αὐτὴν μετέχουν ἀρεταὶ ἐπιστημονικαὶ κορυφαὶ τῶν Ἀθηνῶν, ὅπως ἐπιστῆς καὶ ἀρετὰ ἀξιόμαχα στοιχεία τῆς κινήσεώς μας.

Ἡ Ἐπιτροπὴ αὐτὴ συνήλθεν εἰς πρώτην συνεδρίαν, ὅπου, ἀφοῦ ἐξετέθη τὸ πρόγραμμα καὶ τὸ σύστημα λειτουργίας τῆς, ἀπέδειξεν ὁμοφώνως πρόεδρον αὐτῆς καὶ προεστάμενον ὅλων τῶν εἰδικῶν γραφείων τὸν θεράπον συμπαράστατον κ. Κλ. Θεοφανόπουλον. Εἶναι μεγάλη ἡ τιμὴ διὰ τὴν κίνησιν μας ἐκ τῆς ἐξαίρετου αὐτῆς προεδρίας.

Ἡ Ἐπιτροπὴ αὐτὴ ὡς θεσμὸς ἀποτελεῖ σταθμὸν εἰς τὴν Ἱστορίαν τοῦ ἀγῶνος μας καὶ ὡς εὐκαιρία ἐργασίας, δι' ὅσους ἐπιθυμοῦν νὰ ἐργασθῶν, μοναδική.

ΔΟΥΛΟΠΡΕΠΕΙΑΙ ΚΑΤΑΠΑΛΗΣΣΟΥΣΑΙ ΤΗΣ «ΖΩΗΣ»

Ὁ φόβος τῶν ἰσχυρῶν τῆς ἡμέρας χαρακτηρίζει συνήθως τοὺς δειλοὺς. Ὅχι πάντως καὶ τοὺς θεολόγους, τῶν ὁποίων ἡ μάχαιρα τοῦ πνεύματος πρέπει νὰ ὑπνοῦται πάντοτε πρὸς ὑπεράσπισιν τῶν ἰδανικῶν τῆς πίστεως. Αὐτοτυχῶς ὅμως ἡ ἐποχὴ μας ἐπέτρωτο νὰ ἴδῃ καὶ αὐτὸ τὸ θλιβερόν φαινόμενον τῆς δουλοπρεπείας καὶ τοῦ ξεσπονδισμοῦ τῶν ἰσχυρῶν, ἀπὸ ἀνθρωπογενῆς κατὰ πάντας ἐποχάς. Ὅπως τὸ περιοδικὸν «Ζωὴ» θυμιατίζει τὸν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν κ. Σπυρίδωνα, τὸν ὁποῖον χαρακτηρίζει ὡς ἐχόμενον στερεότατα τῶν παραδόσεων τῆς Ὁρθοδοξίας! Τὰ ὁδονηρὰ γεγονότα ὅμως, περὶ ὧν ἡσχολήθη με ἀναπάντησιν τὸ Πανελλήνιον, διαφεύδουν τὴν φιλοφροσύνην τοῦ συντάκτου. Ἀναδίδουν τὸ ἄρωμα τῆς παραδόσεως, ἡ εὐλογία τῆς αἰμομιξίας τῶν Ἀθηνῶν; Ἀποδεικνύουν σεβασμὸν πρὸς τὴν Ὁρθόδοξον αἰ γειροτονίαν μερμηρίων ἀνηλίκων καὶ ἡ διατήρησις ἐπὶ μακρὰ ἔτη τῆς Ἐπισκοπῆς τῶν Ἰωαννίνων; Ἡ μήπως ὁ ἀνθρώπινος καὶ ἐξοντωτικὸς διωγμὸς μας εἶναι παράδοσις Ὁρθόδοξος; Αὐποθέμεθα, ὅταν αὐτὰ γράφωμεν ἀπὸ σοβαρὰ περιοδικὰ διότι μόνον θάνατον ἐνθυμίζουσιν.

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΩΝ

Εἰς κοχωρισμέναις ἐκδόσεσι, ἐκτυπωθείσας εἰς Βόλον καὶ εἰς Ἀθήνας (διὰ τῆς εὐγενοῦς συνδρομῆς τῶν παραρτημάτων) ὁ πανιερώτατος πρόεδρος ἡμῶν πρ. Φλωρίνης Χρυσόστομος καὶ ὁ Σεβασμιώτατος Ἀγιος Δαυλείας Πολύκαρπος, ἀπαντοῦν με ἀπατάλματα ἐπιχειρήματα εἰς τὸν ἀνωτέρω Μητροπολίτην. Περικεῖται περὶ ἐπιστημονικῶν μελετῶν, ἀρετὰ διαφωνιστικῶν. Ἀντίτυπα καὶ τῶν δύο μελετῶν εὐρίσκονται καὶ πωλοῦνται εἰς τὰ γραφεῖα μας.

ΑΝΑΡΙΖΕΣΘΕ ΚΑΙ ΚΡΑΤΑΙΟΥΣΘΕ

Ἡ Κρατοῦσα Ἑκκλησία, ὑπερβᾶσα πᾶν ὅριον συγκρίσεως δικτατορίας καὶ ἀπορίφασα πᾶσαν χριστιανικὴν ἀξιοπρέπειαν δίδωκε καὶ καταταραχῆ. Τελευταίως μάλιστα ἀπέδειξεν ὅτι οὐδεμίαν ἀπὸ τῶν δυνάμεων νὰ ἔχη πρὸς αὐτὴν τὸ ἰδανικὸν τοῦ ἀνθρωπισμοῦ. Ὁ πολιτικὸς κόσμος πάλιν (καὶ τοὶ καὶ ἄρχῃν εἶναι εὐπερίστερος καὶ λογικώτερος τῆς Κρατοῦσης Ἑκκλησίας) πάσχει

πρὸς τῆς ἀπαισίας Ἡρωδιάδος, ἐγκαταλείπουν ὑπὸ τὸ δυσσώδες πέλας τῆς τῆς ἡμιθανῆς θύματός της. Οὕτω ἡ καὶστασις διακονίζεται, Ἡμεῖς ἀπηυθύνθημεν πρὸς τὴν Κρατοῦσαν Ἑκκλησίαν, ἐπιζητήσαντες τὴν εἰρηνικὴν ρύθμισιν τοῦ ζητήματος πρὸ ἐνὸς καὶ πλείον ἑταίρων. Διεπιστώσαμεν ὅμως ὅτι ἡ Κρατοῦσα Ἑκκλησία τὴν εἰρηνικὴν διευθέτησιν τὴν ἐννοεῖ ὡς ἄνευ ὅρων παράδοσιν μας, ὅπερ ἀπολύτως ἀπαράδεκτον. Ἐζητήσαμεν τὴν προστασίαν τοῦ πολιτικοῦ κόσμου ἄλλ' ὅμως (πλὴν ἐλαχίστων ἀξιεπαίων ἐξαιρέσεων) οἱ κ. κ. πολιτικοὶ μεριμνοῦν καὶ τυρβάζουν περὶ πολλὰ, ἀδιαφοροῦντες διὰ τὸ ἔγκλημα καὶ τὰς συνεπείας του.

Κατόπιν αὐτῶν μία καὶ μόνον ὁδὸς ἀπομένει: Ὁ Ἀγὼν καὶ ἡ Μάχη. Αἱ ἰδέαι καὶ μάλιστα αἱ ἰδέαι, ποῦ ἐμπνέονται ἀπὸ τὴν Ἐλευθερίαν τῆς σκέψεως μόνον διὰ τοῦ ἀγῶνος καὶ τῆς μάχης ἐπιζοῦν. Τὰ πρόσωπα παρέρχονται, ἀποιομίζονται εἰς τὸν τάφον τοῦς τὴν αἰσχύνῃ τῶν πράξεων τοῦς. Αἱ ἰδέαι ὅμως παραμένουν ἀθάνατοι. Ἀνδρίζεσθε λοιπὸν καὶ κραταιοῦσθε. Εἰς δύο σημεία στρέψατε τὴν προσοχήν σας: α) Εἰς τὴν ἐσωτερικὴν συνοχὴν καὶ β) εἰς τὴν συστηματικὴν καὶ κατευθυνόμενὴν διαφώτιον τοῦ πολιτικοῦ κόσμου. Κάποτε θὰ φέξῃ, διὰ τὰ κατανάρχη τὴν νίκην μας καὶ νὰ καταισχύνῃ τοὺς διώκτας μας. Ἀνδρίζεσθε λοιπὸν καὶ κραταιοῦσθε ἐν Κυρίῳ καὶ ἐν τῷ κράτει τῆς ἐσχόσεως αὐτοῦ.

Η ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ ΤΟΥ δαιωτάτου Μοναχοῦ κ. ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΜΟΥΣΤΑΚΑ

Μεγάλῃ χαρᾷ μᾶς ἐπροξένησεν ἡ ὀλιγοήμερος ἐπίσκεψις τοῦ παλαιμάχου ἀγωνιστοῦ κ. Ἀντωνίου Μουσιάνου. Μᾶς μετέφερε τὸ μήνυμα τῶν σκληρῶς δοκιμαζομένων καὶ εἰς Ἄγιον Ὅρος Ζηλωτῶν πατέρων καὶ ἡκροάσθη μετὰ συγκινήσεως τοὺς ζωηροὺς παλμούς τῆς Ἀγωνιζομένης Ὁρθοδοξίας. Ὁ Σύνδεσμος αὐτὸς ἀπέδειξε διὰ μίαν ἀκόμη φοράν, ὅτι διὰ τὴν Ὁρθόδοξον ἀγωνίζονται πάντοτε οἱ ἀσχυροὶ μοναχοὶ καὶ οἱ ἀνώνυμοι λαῖνοι κατευθυνόμενοι ἀπὸ Ὁμολογητὰς Ἀρχιερεῖς. Καὶ δι' αὐτὸ νικοῦν. Τὸ μεγαλεῖον τοῦ Χριστιανισμοῦ ἐστηρίχθη πάντοτε εἰς τὴν ἀπλότητα

Ο ΠΑΝΙΚΟΣ

Τὸ παλαιονημερολογητικὸν ἔχει δομήσει. Αἱ συνειδήσεις τῶν Ἑλλήνων ἀνεξαρτήτως θεοσκευτικῆς ἀποχρῶσεως ἐξεγείρονται καὶ ζητοῦν νὰ παύσῃ ἐπὶ τέλους τὸ αἶσχος τῆς θεοσκευτικῆς ἀνελευθερίας.

Μέσα καὶ ἔξω ἀπὸ τὴν χώραν μας, ἀκούεται ἡ ἀγανακτικὴ διαμαρτυρία τῶν ἀνθρώπων ποὺ ἐντρέπονται διὰ λογαριασμὸν τοῦ πολιτισμοῦ, με αὐτὰ ποὺ συμβαίνουν εἰς βάρος μας.

Ἀπὸ τὴν ἄλλην ὄχθην, οἱ μονοπωληταὶ τῆς θεοσκευτικῆς ὁρθότητος, σοφίζονται δραστηρικῶς μέτρα ἐναντίον μας. Τρέμουν εἰς τὴν ἰδέαν, ὅτι δυνατόν οἱ Παλαιονημερολογίται νὰ ἀποκτήσουν τὴν ἐλευθερίαν των καὶ τότε θεωροῦν τοὺς ἐαυτοὺς τῶν χαμένων. Δὲν τολμοῦν νὰ ἀναμετρηθῶν εἰς τὸν ἀέρα τῆς ἐλευθερίας συνυπόθεσις ἡμῶν καὶ αὐτῶν. Δὲν τολμοῦν νὰ κυττάσῃ τὴν ἀλήθειαν εἰς τὰ μάτια. Φυγομαχοῦν, ραδιοσυροῦν, καὶ συκοφαντοῦν εἰς τὴν πολιτείαν τοὺς εὐσεβεστέρους τοὺς ἡρωϊκώτερους πιστοὺς τῆς Ἀνατολικῆς Ὁρθοδοξίας. Διότι ἔχουν τὴν μοιραίαν προαίσθησιν ὅτι ἐλευθέρᾳ ἀναμέτρεισι σημαίνει δι' αὐτοὺς ἀφανισμόν. Σημαίνει δι' αὐτοὺς συντριπτικὴ ἥττα. Αὐτοτυχῶς ὅμως δι' αὐτοὺς δὲν θὰ ἀποφύγουν ἀπὸ ἐκεῖνο ποὺ φοβοῦνται.

Διευθύνσεις συμφώνως τῷ Α.Ν. 1092/1938

Διευθυντής: ΣΤΑΥΡΟΣ ΚΑΡΑΜΗΤΣΟΣ

Χαλκοκονδόβη 7.—Ἀθήναι

Υπεύθυνος Τυπογραφείου: Γεώργιος Σερμάνης
Θεμιστοκλέους 33 — Ἀθήναι